

РЕШЕНИЕ

№ 6615

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **7595** по описа за **2011**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204 и сл. от АПК във връзка с чл. 121, ал.1,
т. 3 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по искова молба на З. Х. С. от [населено място] против Агенция за
социално подпомагане /АСП/, с която е предявен осъдителен иск с правно основание
чл. 121, ал.1, т.3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ за
заплащане на сумата от 8 020.60 лева представляваща обезщетение поради
незаконното прекратяване на служебно правоотношение със Заповед № ЧР –2 92/
16.12.2010 г. за период от 10 месеца, през който ищцата не е била на държавна служба
и не е работила, считано от 23.12.2010г. до 23.10.2011г. ведно със законната лихва
върху тази сума от предявяването на иска 08.01.2011г. до окончателното ѝ плащане.
Претендират се деловодни разноски.
В обстоятелствената част на исковата молба ищцата твърди, че заповедта за
прекратяване на служебното ѝ правоотношение е отменена с влезли в сила съдебни
актове като незаконосъобразна. С оглед на това тя е възстановена на държавна служба
със Заповед № ЧР – 1 667/ 01.06.2012 г. на изпълнителен директор на „АСП” -
„МТСП”, считано от 01.06.2012 г. Определеното ѝ към момента на възстановяване на
работа възнаграждение е 674 лева – основна заплата и 19 % към нея допълнително
възнаграждение за прослужено време. Твърди още, че за времето от прекратяване на
служебното ѝ правоотношение не е работила по друго служебно или трудово
правоотношение.

В производството пред настоящата инстанция се поддържа, че искът е доказан по

своето основание и размер въз основа на събраните по делото доказателства и се иска да бъде уважен изцяло.

Ответникът – Агенция за социално подпомагане, чрез процесуалния си представител адв. К. оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан. Претендира, че адвокатският хонорар е завишен спрямо тарифата и моли да бъде намален.

В съдебното производство участва и прокурор от Софийска градска прокуратура.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и след като обсъдите събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно в процеса обстоятелството, че със Заповед № ЧР – 2 92 от 16.12.2010 г. на изпълнителен директор на „АСП” - „МТСП”, издадена на основание чл. 107, ал.2 от Закона за държавния служител (ЗДСл) служебното правоотношение на З. Х. С., на длъжността „директор” на Дирекция „Социално подпомагане”, общ. Е., обл. В. Т. е прекратено.

С решение № 7495 от 29.05.2012г. постановено по адм. дело № 14563/ 2011г. по описа на Върховния административен съд, V отделение е отменено решение 4046/22.08.2011г. на АССГ, 11 състав по адм.дело № 130/2011г. и спорът е решен по същество като е отменена заповед № РД – 2 92 от 16.12.2010г. на изпълнителен директор на АСП.

Със заповед № ЧР – 1 667 от 01.06.2012г. на изпълнителния директор на АСП, [населено място], издадена на основание чл. 122, ал.1 от ЗДСл ищцата е възстановена на заеманата от нея длъжност, като ѝ е определена основна месечна заплата, считано от 01.06.2012г. в размер на 674,00 лева и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време. Видно от заповед № ЧР - 6 201/12.06.2012г. допълнително възнаграждение е определено въз основа на 19 години прослужено време, в размер на 19 на сто към основната месечна заплата, считано от 01.06.2012г.

От представената по делото служебна книжка № 1186/08.12.2003г. се установява, че за периода от прекратяване на служебното ѝ правоотношение до възстановяването на работа, З. Х. С. не е работила по друго служебно правоотношение.

В хода на настоящото производство от страна на ищцата се представя заверен препис от трудова книжка, издадена от [община] [населено място] на 11.01.2000г., от който е видно, че за периода от 23.12.2010г. до 31.05.2012г. ищцата не е работила по трудово правоотношение.

В хода на съдебното производство ищцата, чрез процесуалния си представител представя удостоверение изх. № 040191200119170 от 02.11.2012г. на директора на ТД на НАП В. Т., офис В. Т., с което удостоверява, че за периода 23.12.2010г. до 31.05.2012г. няма данни за регистриран трудов договор по чл. 62, ал.5 от КТ.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Искът с правно основание чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл е предявен от надлежна страна, против юридическото лице, представлявано от органа, издал незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение и след нейната отмяна по съдебен ред, поради което и на основание чл. 204, ал. 1 и чл. 205 от АПК е процесуално допустим.

Съгласно чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

Въз основа на установената по делото фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че искът за обезщетение, предявен от З. С. е доказан по своето основание.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установи, че прекратяването на служебното й правоотношение със Заповед № ЧР – 2 92 от 16.12.2010г. на изпълнителния директор на „АСП” - „МТСП” - [населено място] като незаконосъобразно с влязъл в сила съдебен акт – обстоятелство, което е служебно известно на настоящия съдебен състав и е съобщено на страните съгласно чл. 155 от ГПК. Искът е предявен срещу Агенция за социално подпомагане, който ответник е пасивно легитимиран като юридическо лице, да отговаря за вредите, причинени от незаконните актове на изпълнителния директор, съгласно чл. 205 от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл. За целия процесен период ищцата не е работила на друга държавна служба видно от приложения по делото препис от служебната й книжка. Това са и материално правните предпоставки, при които възниква правото на обезщетение по чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл.

В хода на съдебното производство исковата претенция е доказана и по размер.

Нормата на чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл не се съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно.

Размерът се определя съобразно нормата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл. В процесния случай предвид момента на възникване на правото на обезщетение на ищцата – 29.05.2012г., когато е влязло в сила решението на ВАС за отмяна на заповед № Ч-2 92/16.12.2010г., следва да бъде приложена разпоредбата, в редакцията й действаща преди изм. с ДВ бр. 38/2012г. в сила от 01.07.2012г. Съгласно чл. 104, ал.1 /ред. ДВ бр. 95/2003г./, когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на brutната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца т.е. периодът на обезщетяване е ограничен, а с това и неговият размер. Наред с това е предвидено и друго ограничение - когато служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл brutната заплата, въз основа на която се определя дължимото обезщетение е тази към момента на признаване на уволнението за незаконно.

В процесния случай следва да бъде присъден пълният размер на обезщетението за 10 – месечен период от датата на прекратяване на служебното правоотношение 23.12.2010г. до 23.10.2011г., тъй като от съвкупната преценка на представените по делото доказателства - заверени преписи от служебна и трудова книжка, удостоверение от ТД на НАП град В. Т., се установява, че ищцата не е получавала възнаграждение за друга работа нито по служебно, нито по трудово правоотношение. С представянето на тези доказателства ищцата е изпълнила задължението си да установи при условията на пълно и главно доказване исковата си претенция по основание и размер.

Конкретният размер на обезщетението се изчислява съгласно чл. 67 от ЗДСл въз основа на brutната й заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно. Съгласно заповед № ЧР – 1 667/ 01.06.2012г. (за възстановяване на ищцата на работа) основното й месечно възнаграждение възлиза на 674.00 лева, а

допълнителното месечно възнаграждение за прослужено време, определено със заповед № ЧР – 6 201/12.06.2012г. е в размер на 19 % или 128.06 лева. Въз основа на тези елементи брутната заплата на С. към момента на признаване на уволнението ѝ за незаконно, възлиза на 802.60 лева /674 лева + 128.06 лева/. Изчислен по този начин общият размер на дължимото от ответника обезщетение на основание чл. 121, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е 8020,60 лева /10 x 802.60 лева/, който съвпада с предявения размер.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началният момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т.4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове. В случая лихвата се дължи от 29.05.2012г., когато е влязло в сила решение № 7495 от 29.05.2012г. постановено по адм. дело № 14563/ 2011г. по описа на Върховния административен съд, V отделение. За периода от 08.01.2011г. до 29.05.2012г., вземането на ищцата за обезщетение не е изискуемо, поради което и лихва за забава не се дължи. За този период предявеният иск за заплащане на законната лихва следва да се отхвърли като неоснователен.

При този изход на спора и предвид направеното и от двете страни искане за присъждане на деловодни разноски, такива се дължат на ищеца. Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 594.98 лева разноски по делото, от които 500 лева адвокатско възнаграждение, платени съгласно договор за правна защита и съдействие от 12.06.2012г. и 94.98 лева, пътни разноски съгласно фактура от 26.11.2012г.

Направеното от процесуалния представител на ответника в съдебното заседание на 26.11.2012 г. възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие без номер С. е заплатила на адв. Т. сума в размер на 500,00 лв. за изготвяне на искова молба и процесуалното му представителство по делото. След като съобрази разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с §2 от ДР на Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и чл. 8, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 3 от същата, съдът изчисли, че минималното възнаграждение, предвид защитавания материален интерес е 570 лв. Следователно, трикратният му размер е 1 710 лв. Договореното и платено от ищцата адвокатско възнаграждение е под трикратния размер, поради което не се явява прекомерно и следва да бъде заплатено изцяло.

Така мотивиран и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал.1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал.1 от ЗДСл и чл. 86, ал.1 от ЗЗД, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА АГЕНЦИЯ ЗА СОЦИАЛНО ПОДПОМАГАНЕ, [населено място] да заплати на З. Х. С. от [населено място], ЕГН [ЕГН] както следва: сумата 8 020.60 лева /осем хиляди и двадесет лева и шестдесет стотинки/, представляваща обезщетение

поради отмяна на Заповед № ЧР – 2 92/ 16.12.2010 г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане за прекратяване на служебното ѝ правоотношение, за период от 10 месеца, през които не е заемала държавна служба, считано от 23.12.2010г. до 23.10.2011г. включително, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.05.2012г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от 594.98 лева /петстотин деветдесет и четири лева и деветдесет и осем стотинки/ деловодни разноси.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на законната лихва върху сумата на определеното обезщетение от 8 020.60 лева за периода от 08.01.2011г. до 29.05.2012г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14 – дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: